

K. B. M. Lion

Lik čia

BALTO

K. B. M. Lion

Lik čia

Romanas

BALTO

Vilnius, 2022

2009 metai

Ieva

Šurmulyš ir neaiškios žodžių nuotrupos. Nesuvokiu, kas privertė mane ateiti į „Morganą“. Ak, taip, Rasa. Ji sakė, kad man reikia išlįsti iš savo nuobodybės ir, cituoju, „susirasti, ant ko užlipti“. Draugės paskatinta užsiregistravau pažinčių portale. Žinojau, kad man tai nieko gero neatneš. Neklydau – tas, ant kurio turėjau „užlipti“, nepasirodė.

Užsisakiusi sidro įsitaisau prie baro. Apžvelgiu susirinkusią liaudį. Nieko įspūdingo. Rudens pradžioje į miestą suplūsta daugybė nevietinių. Studentai bare švenčia savaitgalį, pavieniai liūdni statybininkai vaduojasi iš per savaitę susikaupusio fizinio nuovargio, merginos trumpais sijonėliais ieško grobio. Jos čia apšils ir trauks į naktinius klubus, vos tik šie atsidarys. Tikriausiai atrodau panašiai kaip jos. Pasi-
matymui Rasa ištraukė šio to iš savo spintos ir liepė rengtis. Nesu pratusi dėvėti pernelyg atvirus drabužius, todėl jaučiuosi nejaukiai. Atėjau čia atitrūkti nuo verslo vadybos studijų ir ligotos močiutės priežiūros. Labiausiai norėčiau

susirasti vaikiną ilgesniems santykiams, bet netikiu, kad rimtos pažintys mezgamos baruose. Tiks ir lengvas nuotykis. Pabaigusi taurę tikriausiai trauksiu atgal į savo urvą.

Kažkas užkliudo mano kėdę ir sodriu balsu ištaria: *Excuse me!* Atsigręžiu, bet netikėtai žodžiai užstringa gerklėje. Esu mačiusi ne vieną kariškį parduotuvėje, nes gyvenu netoli aviacijos poligono, bet nieku gyvu nepatikėčiau, kad jie ir į barus vaikšto uniformuoti. Vis dėlto ne tai labiausiai mane nustebina. Kokios šiltos rudos akys ir plati šypsena! Norėčiau paliesti ir įsitikinti, ar šis vyras tikras. Deja, jis jau apsisuko ir tolsta nuo manęs. Matau tik uniformotą nugarą.

Metju

Po budėjimo eidamas į barą net nepersirengiau, kad turėčiau pretekstą kuo greičiau dingti. Susitiksiu su draugais, kiek pabūsiu ir atsisveikinsiu. Nemaniau, kad per akimirką viskas apvirs aukštyn kojom. Žalios tos merginos akys lyg smaragdai susminga į mane. Išsiviepiu kaip paskutinis kvailys, užhipnotizuotas dieviškai tyro veido ir iš koto verčiančių figūros linkių. Išdžiūvusia gerkle išlemenu vos porą žodžių, apsisuku ir spėriai nužingsniuojau link tualetu.

Noriu trenkti galvą į sieną iš apmaudo, kad suskydau. Paskubomis nusiplaunu rankas ir su didžiausia viltimi grįžtu prie baro. Tebesėdi, ačiū Dievui. Susirandu atokią vietą prie sienos, iš kur galėčiau ją stebėti.

Šviesios ilgų plaukų sruogos, ištrūkusios iš netvarkingai supintos kasos, guli ant kairio peties. Matau nuodėmingai prisirpusias krūtis. Kai ji atsigėrusi apsilaižo lūpas, mano raumenys įsitempia iki skausmingo maudulio. Tvardamasis sugniaužiu kumščius, suriečiu net kojų pirštus, bet vis tiek juntu, kaip vyriškas instinktas nenumaldomai

stelbia sveiką protą. Net Britanė šią akimirką išgaravo iš galvos.

Per visą laiką, kol esu dislokuotas tarnauti Šiauliuose, nė karto nebuvaus išdavęs savo merginos. O štai dabar mane apima gyvuliškai stiprus noras čiupti ir nusitemti tą nepažįstamąją kur nuošaliau. Kaip tik šią akimirką ji atsisuka lyg kažko ieškotų akimis. Atpažinusi mane apdovanoja iš proto varančia šypsena.

Per atstumą mainomės šypsniais ir karštais žvilgsniais, kol merginos taurė ištuštėja. Stebiu, kaip prikanda apatinę lūpą, nurausta ir suplevena blakstienomis nuleisdama akis. Tai tarsi auksinės paukštės šokis, viliojantis į malonumų prarają. Netikėtai ji atsistoja ir, nežymiai kilstelėdama smakrą, kviečia sekti paskui. Nieko nelaukęs paklūstu. Tikiuosi, gerai supratau jos gestą. Kraujas kunkuliuoja, iš jaudulio ir nekantrumo sunku kvėpuoti. Ji traukia link tualetų vis grįžtelėdama į mane. Merginos pečiai kilnojasi nuo gilaus ir padažnėjusio kvėpavimo. Atrodo, ji jaučia ne ką menkesnį jaudulį ir troškulį nei aš. Neabejoju, kad abu pasisotinsime.

Nepažįstamoji praveria moterų tualetu duris ir apsidairo. Stoviu vos pora žingsnių už jos ir laikiu ženklą.

Ieva

Kuo ilgiau dairausi akimis ieškodama to beprotiškai seksualaus juodaplaukio kariškio, tuo labiau tikiu, kad jis – tik mirażas, sukurtas mano apsvaigusio proto. Tuomet pamatau tas rudas akis, įsmeigtas į mane. Atrodo, čia pat sutirpsiu.

Troškimas paskęsti tvirto vyro glėbyje auga kosminiu greičiu. Kai jis kelis kartus pirštais paliečia sau lūpas, mano širdis ima greičiau šuoliuoti, varoma plūstančio adrenalino. Esu tarsi apdujusi, akyse maloniai mirga. Tikriausiai išsikrausčiau iš proto, o gal barmenas kažko įmaišė į sidrą, bet pirmą kartą gyvenime pajutau tokį staigų ir stiprų geismą.

Liepsnojant aistrai visi Rasos pasakoti naktinio gyvenimo nuotyčiai ima atrodyti pateisinami ir suprantami. Jei ji visuomet patiria tai, ką dabar juntų aš, rimtai susimąstysiu apie gyvenimo būdo pokyčius.

Išsiurbusi paskutinius lašus sidro, ryžtuosi. Pakylu nuo kėdės ir duodu nepažįstamajam ženklą sekti iš paskos. Nugarą jaučiu žvilgsnio sunkumą. Baimė, kad elgiuosi nederamai, kaitina dar stipriau. Stabtelime ties tualetu durimis.

Jis laukia, o aš kaunuosi su savimi. Dar galiu viską nutraukti, bet tada prarasiu tai, ko niekada gyvenime nesu troškusi labiau. Kliudo tik baimė būti pasmerktai.

Atsisuku.

Jo akys žėri tamsia ir klampia aistra, ir ji mane paskandina. Ranka pati pakyla ir sunaikina nedidelį mus skiriančią atstumą. Pirštai sučiumpa jo ištiestą ranką, malonios šurpo adatėlės nusirita per kūną. Dar akimirka, ir mes žengiame ten, kur galėsime patenkinti troškimus. Mano nugara remiasi į vėsius plyteles, o lūpos paskęsta karštame ir drėgname bučinyje. Rodos, kojos neišlaikys malonumo bangos pagauto kūno. Bučiniai tampa vis aršesni. Apsvaigstu nuo užplūdusios euforijos, kad uždegiau šį vyrą tokia aistra. Viskas taip beprotiškai riziška ir prieštarauja mano nuostatoms. Užgimsta mintis, kad būtent tokio jausmo trokštu amžiams.

Jo rankos, ilgai ir tvirtai laikiusios mano veidą, ima lėtai ir atsargiai tyrinėti pečius, nuslysta nugara ir nedrąsiai stabteli ties juosmens linkiu. Jaučiu, kaip virpa vyro pirštai. Atsimerkiu, kad iš pojūčių tamsos grįžčiau į skaidresnę realybę. Tai pajutęs atsimerkia ir jis. Žėrinčios rudos akis dabar taip arti. Įsinoriu daugiau intymumo ir nusišypsau.

– Mes dar nesusipažinome, – ištariu, nebūdama tikra, ar mano anglų kalbos žinios tokios geros, kad galėtume susikalbėti.

– Ne, – jis pirštu man užspaudžia lūpas, – jokių vardų.

Po šių žodžių vėl paskandina mane bučinyje. Pasiduodu ir pasileidžiu nešama avantiūros tėkmės. Formalumus išsiaiškinsime vėliau.

Metju

Jos pakviestas eiti kartu nebeiškystu kaip užkliudęs kėdę. Delsimas tik verčia abejoti, o ir laiko turime nedaug. Nors ir užsirakiname tualete, bet kurią akimirką kas nors gali pasibelsti į duris.

Kad ir kaip norėčiau, nepuolu tarsi gyvulys, nors merginos kūnas sunkiai leidžia išlaikyti sveiką protą. Tai tikras išbandymas. Mažiausiai norėčiau padaryti klaidą ir būti atstumtas, kai jau esu taip arti tikslo, todėl tik švelniai liečiu, tyrinėdamas reakciją.

Kai pagaliau leidžiu rankoms nuslysti merginai tarp kojų, išgirstu gilų malonumo persmelktą atodūšį. Uniforma tampa per ankšta ir varžanti. Ji mikliai padeda išsinerti iš švarko, tas nuskrenda į šalį kažkur šalia praustuvo. Vikrūs pirštai atsega mano kelnų užtrauktuką. Pajuntu trumpą vésaus oro šuorą, bet tuoj pat pulsuojančią penį apglėbia jos švelnus delnas ir iš kažkur atsiradęs prezervatyvas. Pasaulis išnyksta.

Atitraukiu ranką, kuri jau nardė jos drėgmėje, nustūmusi į šoną švelnų kelnaičių audeklą. Kilstelėjęs pasodinu

nepažįstamąją ant pilko praustuvo stalviršio ir išvaduoju nuostabias šlaunis iš apatinio drabužio nelaisvės. Tuo pačiu atsikratau ir paskutinės abejonės. Žvilgteliu į savo atspindį veidrodyje ir smingu į ją. Mergina atsilošia ir pasiunčia erdvei begarsę aimaną. Užsimanau iškedenti jos išsidraikiusią kasą, todėl nutraukiu žemyn plaukų gumelę. Prilaikydamas užkeltą sijoną įsitveriu apnuogintų šlaunų ir užtikrintai smūgiuoju. Su kiekvienu judesiu jos plaukai banguoja ir hipnotizuoja kaip auksinė jūra. Saldus gelmių karštis apgaubia visą kūną. Dar kelios akimirkos, ir mane sudrebina stiprus orgazmas. Tikriausiai pirmą kartą gyvenime malonumas toks gilus ir visa apimantis, kokio nesu patyręs nė su viena moterimi.

Ji vis dar tirta mano glėbyje, o man jau grįžta sveikas protas. Malonumui atslūgus smogia kaltė. Atsitraukiu nuo ką tik mane kaitinusio kūno, sviedžiu prezervatyvą į šiukšlių kibirą, čiumpu švarką ir išlekiu pro duris, segdamasis kelnių užtrauktuką.

2019 metai

Ieva

– Ieva! – iš koridoriaus pasigirsta kimus Rasos balsas. – Ateik paimti laiško.

Atsidūstu ir išsiropščiu iš lovos. Rasa turbūt vėl miegojo ant sofos svetainėje. Jau pavargau nuo to. Jos ilgi rudi plaukai netvarkingai surišti ties pakaušiu. Paskubomis net nešukuotus susikėlė. Apvalainas veidas išbalęs, o ant skruos-
to įsispaudęs sofos pagalvės nėrinių raštas. Laiptinėje stoviniu-
nuoja paštininkė.

– Ieva Stumbrytė? – pasitikslina moteris, tiesdama planšetinį kompiuterį. – Pasirašykite čia.

Ekране pirštu suraizgiusi parašą gaunu didelį rudą voką. Užsimiegojusios mano smegenys nepajėgia suprasti, kas galėjo jį atsiųsti. Voką perima Rasa.

– Ko tokia nustebusi? Iš kur laiškas? – akimirką var-
to voką, bet susigaudo greičiau už mane. – Turi pažįstamų
Amerikoje?

Papurtau galvą svarstydamą, bet galiausiai tvirtai paneigiu:

– Neturiu. Tikriausiai tai kažkokia klaida. Mano pavardė gana dažna. Vėliau nueisiu į paštą ir gražinsiu.

– Neatplėši? Gal laimėjai „žaliają kortą“?

– Nenusišnekėk. Ir eik nusiprausti, nuo tavęs dvokia bra-
voru.

– Per trejus metus jau turėjai priprasti, – mesteli ir dings-
ta už vonios kambario durų. Kad ją kur. Jau seniai galėjo su-
siimti ir susirasti, kur gyventi.

* * *

Užsukusi į paštą sumokėti mokesčių gražinu ir tą svetimą
laišką. Grįžusi namo randu Rasą tįsančią ant sofos su telefo-
nu rankose. Turbūt vėl visą dieną prakiūtojo namie. Piktai
sušnypščiu. Geriausia draugė man tapo našta. Žinau, negra-
žu taip sakyti. Jei ne ji, močiutės trijų kambarių bute gyven-
čiau viena, bet gal nuolatos nesijausčiau pikta.

Kai Rasa išsiskyrė su Mariumi ir pasiprašė pas mane pa-
gyventi, atrodė, kad tik trumpam. Viešnagė užsitęsė trejus
metus. Kaimynės net pradėjo mus vadinti lesbėmis. Neži-
nau, ar Rasa kreipia į tai dėmesį, bet man tikrai nemalonu
būti apkalbų objektu. Kartą rūkydama balkone nugirdau,
kaip kieme stypsiančios moterys aptarinėjo vyruką, kuri neva
parsivedėme iškrypėliškiems žaidimams. Jei šlykščias apkal-
bas nugirsta į svečius užsukantys vaikinai, neturėčiau ste-
bėtis, kodėl nesiseka užmegzti artimų santykių. Nors, jeigu
atvirai, turiu rimtesnę problemą.

Jau dešimt metų sukuosi užburtame rate. Nė vienas naujas vaikinai nesužadina tokio stipraus geismo, kokį patyriau su tuo paslaptingu kariškiu iš baro. Atrodė, kad tarp mūsų įvyko kažkas ypatingo, todėl ieškau panašaus pojūčio. Jei santykiai visgi užsimezga, neleidžiu jiems vystytis. Apima keista baimė, kad būsiu palikta kaip tąkart. Juk atrodė, kad abu liepsnojome kone nežemiška aistra, bet tas kariškis paspruko, vos tik gavęs, ko norėjo. Jis mane sugadino, užvėrė duris, pro kurias galėčiau lengvai įsileisti vyrą.

Vis dėlto viltis miršta paskutinė. Man jau trisdešimt, bet gal dar sutiksiu tokį, kuris įtikins, kad esu saugi? Gal išlošiu jausmų loterijoje? O jei ne, tuomet tapsiu turtinga. Juk sakoma: kam nesiseka meilė, tam sekasi su pinigais. Vėl nusipirkau loterijos bilietą. Amžius proto nedavė. Nusijuokiu, įbrukdama lapelį tarp „pinigų medžio“ šakų.

Iškrausčiusi pirkinius iš virtuvės patraukiu į svetainę. Rasa kažką rašinėja ant popieriaus skiautės. Mintis, kad ieško buto, nusmelkia širdį. Būtų liūdna, jei išsikraustytų. Ką tik koneveikiau, bet pripažįstu, kad ji man kaip sesuo. Ėdanti nervus iki negalėjimo, bet reikalinga kaip oras.

– Nepatikėsi, ką aptikau, – sako nepakeldama akių nuo mobiliojo.

– Na? – burbteliu, lenkdamasi cigarečių pakelio.

– Feisbuke yra trys Ievos Stumbrytės.

– Ir? – Atidarau balkono duris.

– Palauk, ir aš noriu, – atskuba iš paskos.

– Šiauliuose tu vienintelė, – ji skėsteli rankomis, prisidega cigaretę ir klesteli į krėslą priešais.

Dabar suprantu, kad Rasą sudomino tas laiškas, kurio ką tik atsikračiau.

– Pamišk, jau gražinau voką į paštą, – tariau, įtraukdama sodraus kvapo ir skonio dūmą.

– Tu rimtai?! O kas, jei ten buvo pranešimas, kad paveldėjai didelius turtus?

– Rasa, liaukis. Pati girdi, ką kalbi?

– Kaip sau nori.

– Ar žiūrėjai darbo skelbimus? Juk žinai, kad mano algos neužteks dar vieno mėnesio mokesčiams sumokėti.

Ji neatsako. Žinau, nenori rietis. Užgesinu cigaretę ir, kiek palūkuriavusi prie lango, palieku ją vieną. Turiu ruošti į darbą, į popietinę pamainą.

Metju

Ilgai žiūriu į žalią veją sau po kojomis. Priešais mane duobė, tamsiai rudas karstas ir gėlėse paskendusį Džono nuotrauka. Tikrai pradeda užknisti laidotuvės. Pastarąjį mėnesį dalyvavau net keliose. Apsilaižau sukepusias lūpas – troškina, nes prieš atvažiuodamas čia prarijau ketamino tabletę. Deja, atsigerti gaunu tik pas senelį.

Nepažįstu nė pusės žmonių, susirinkusių palydėti velionio į paskutinę kelionę. Daug metų buvau atitolęs nuo šito pasaulio. Tiesiog apsimetu žinąs, kas jie, ir priimu užuojautas. Už vaidybą turėčiau gauti medalį. Nesuprantu, kodėl senelis kai kuriuos kviečiasi pas save. Norėčiau, kad viskas kuo greičiau baigtųsi, bet turėsiu iškęsti dar ir tai.

– Metju, – už nugaros išgirstu tėvo balsą. Atsisuku. Jis stovi apglėbęs savo žmoną Sarą. Pamotė... Už mane jaudesnė. Kaip tai iškrypėliška. Saros veidas visada vienodas it lėlės, tarsi ji neturėtų jausmų. Susiraukiu ir nusisuku.

– Sūnau, ar girdi?

– Girdžiu. Ko nori?

– Advokatas prašė susirinkti visiems giminaičiams.

Apžvelgiu senelio svetainę. Dalis žmonių išeina, kiti lieka sėdėti ir šnekučiuojasi.

– Visus šituos? – mosteliu į sėdinčiuosius, iki dugno ištuštindamas viskio taurę.

– Ne, jie senelio darbo kambaryje, laukia tik tavęs.

– Kuo aš čia dėtas? – burbteliu ir einu ieškoti viskio. Man prireiks ne vienos taurės, jeigu šitas pasaulis bandys mane praryti.

Įsipylęs rudo skysčio ir nuseku paskui tėvą ir jo lėlę. Senelio darbo kambaryje niekas nepasikeitę. Kampe stovi tas pats fotelis, kuriame mėgdavau miegoti susirietęs į kamuoliuką. Dabar ten sėdi močiutės brolis, sugrūdęs savo lašinius į jam gerokai per ankštą baldą. Senelis, pasirėmęs lazdele, stovi prie lango ir žvelgia kažkur į tolį. Prie stalo įsitaisęs advokatas baigia tapšnoti savo planšetinį kompiuterį ir apžvelgia kambarį.

– Jau visi?

Kol mano tėvas skaičiuoja, kas susirinko, atsiremiu į knygų lentyną ir gurkšteliu viskio. Maloniai aitrai kaitra nuteka gerkle, palikdama deginantį pojūtį. Tik tai mane verčia jaustis gyvam. Nors, tiesą sakant, mieliau toks nebūčiau. Pajuntu rūstų senelio žvilgsnį. „Žinau, žinau“, – sušnabždu panosėje ir atsitraukiu nuo lentynos. Šią lubas siekiančią sieną jis saugo kaip savo senelio atminimą.

– Šiandien Džono Gureikis testamentą neskaitysiu. Tam paskirsiu laiką ir vietą. Turiu laikytis reikalavimo, kad skaityme dalyvautų absoliučiai visi Gureikis šeimos nariai.

– Ką turite omeny sakydamas „absoliučiai“? – mano tėvas kiek pašaipiai pertraukia advokatą. – Šiame kabinete esame visi penki.

– Su visa pagarba, pone, bet Džonas Gureikis labai konkrečiai nurodė, kokių procedūrų turime laikytis. Pone Markusai, lauksiu, kol patvirtinsite, kad paveldėtojų paieška baigta. Tuomet susirinksime skaityti jūsų velionio brolio testamentą.

– Tiek to, – tėvas atsistoja, – praneškit, kai man bus verta dar su jumis susitikti, advokate.

Demonstruodamas didybę ir galią tėvas nužingsniuoja link durų, paskui save tempdamas Sarą. Senelis nepatenkinamas pirštais barbena į lazda, o močiutės brolis tikriausiai nesupranta, kur pateko. Kaip ir aš. Esu pernelyg nutolęs nuo šeimos turtinių reikalų, kad suprasčiau, kas čia vyksta, bet neturiu nė menkiausio noro spėlioti. Nutaikęs akimirką, kai senelis kalbasi su advokatu, pasišalinu.